

Üks teine lord olli teinl iino kaña lihha peale, ta pallus mind penni juhhatada, kus kañad õrrid käisid maggamas. Miña kiitsin penni teadwad, kus kul igga õfel seitseme kañaga pidda maggama; Kriimsilm nälpas jubba keelt miño juttu kuuldes. Kui kulla rahwas puhkama eitnud läksime meie lahhefeste kaña sagile. Ukna luul seisis pool lahni ja suur perrolõm põiaini akna peal. Hunt ronnis möda seina ülles, läks lõmo möda, mis penniks arwas eddasi ja plumsatas äkkitselt kõige lõmmuga tuppä; ma lükkasin lugi kinni, rahwas ärkas mürrina pärrast unnest, wõttis tuld tuppä ja leidis pallumata wõdera nurgast. Seal alkati woña mehhe lassofat rabbama; ei tea kuddas ta wimaks peasis. — Ka tulles mul weel tunnistada, et Kriimsilma emandaga tül aega sallamahti sõbrust ollen piddanud. — Müüd ollen tõt möda kõil teile tunnistanud, pallun andeks anda ja tõutan wasto torlumata kannatada, mis mulle nuhtluseks mõistate. — Määr murdis ühhe painowa pajo witsafese, andis sedda Reinowadderi kätte ja ütles: „Eel, andke selle rosaga isse endale kolm kibbedat löki, pistke siis wits tee äre püsti, üppale kolm lorda ülle witsa ja andke siis roosale lahkest suud: siis näitate sõna kuulmist ja ma a an teie wañad süüd teile andeks.“

Kui Reinowadder sedda kasko sai täitnud, ütles Jrmabbe: „Müüd, armas lel laske meleparrandus hääs tegudes arwalikkus sada, luggege oolega Jumala sõña, läige saggedast kirrikus, paastuge ja

andke waestele andi, ja kes teilt nõu küsib, sellele juhhatage teed; ja siis tõutage mulle wande sõnaga: rõwimist, wargust, tapmist, wallet, abbiello rojastamist, ja üllekohto kiusamist mahha jätta: siis saab teile lusingas andeks andma.“ Reinowadder kostis: „Miña wañun ja tõutan teie kasko möda sedda lubbatust kindlast täita.“ — Siis tõttasid mõllemad möda teed eddasi; agga tee äres olli üks kirrikomõisi ja õue peal suur trop kañu. Reinowadder ütles: ajja taggant lähheb kõige õigem tee, ja kargas korraga ülle ajja õue, wõttis ühhe numatud kulle subhu, et sulled agga lendasid ja pistis sagiga lip:

